

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Grundloven [1]

Citation: Ploug, Carl: "Grundloven [1]", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid74303/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

I begge gaa,  
Og samme Tanke, samme Lov  
Fra Øresund til „Danske Skov“  
Maa naa.

Nu femte Junis Sol har kun  
Til Nedgang kort;  
Men den stod klar i Sejrens Stund,  
Da Dansken slog af Hjertensgrund,  
Og Tydsken lusked som en Hund  
Fra Dybbøl bort.  
Ja, ved det ædle Blod, som randt,  
Skal Slesvig vorde fuldt og sandt  
Til vort!

---

## Grundloven.

---

### 1.

Loven blev til, hvormed Landet skal bygges,  
Træet er sat, hvoraf Slægter skal skygges,  
Marv er i Stammen, og sund er dets Rod.  
Broderlig delte vi, Høje og Lave,  
Karrigt ej Kongen udmaalte sin Gave;  
Vi havde Mod til at ta' derimod.

Men, hvad vi fik uden Kamp, er ej vundet,  
Sejerens Krands er endnu ikke bundet;  
Kampen vil komme, og nu er den nær.  
Det gaar ej godt, om vi styre iblinde;  
Udenfor kule de østlige Vinde,  
Og her forinden er Klipper og Skær.

Dog skal det gaa, naar med Lempe vi fare  
Og ta'r paa Vinden og Voverne Vare,  
Ja, naar hver Mand kun vil gjøre sin Pligt;  
Naar vi for Skygger kun ikke er bange,  
Naar vi ej dysses af Selvsygens Slange,  
Men har det Hele og Alles i Sigt.

Derfor kun fremad til Kamp og til Sejer!  
Ej vil vi spare de Kræfter, vi ejer,  
Naar vi for Dannemarks Fremtid skal slaa.  
Kongen er trofast, han vil ikke svige,  
Folket er enigt, det vil ikke vige:  
Landet skal bygges, og Loven skal staa!

2.

Paa Danmarks rige Slette  
Engang et Majtræ stod,  
Som Frederik den Sjette  
For Folket plante lod.  
Det kaldte os til Thinge  
Alt med sin Fane grøn;  
Derhen vi skulde bringe  
Vort Ønske og vor Bøn.

Tynd var kun Træets Krone,  
Og Stammen var kun kort,  
Og Bønnens svage Tone  
I Vinden døde bort;  
Men Bladene, de spæde,  
Jo Haabets Farve bar,  
Og derfor Folkets Glæde  
Og Trøst det længe var.

Da mørkned Danmarks Himmel,  
Og Kampens Torden lød,  
Og Fjenders tætte Vrimmel  
Sig over Sletten gød;  
Men Folket, uforskrækket,  
Stod fast om Kongens Stol,  
Og gjeennem Uvejrsdækket  
Brød frem vor Junisol.

En anden Fredrik talte:  
„Mit Folk skal være frit!“  
Da højt sig Træet hvalte,  
Da bredte det sig vidt;  
Da blev dets Blade tætte,  
Da skød det Grene ny,  
Saa hele Danmarks Slette  
Det Skygge gav og Ly.

Hil staa det i sin Sommer,  
Vort danske Frihedstræ;  
Thi Livets fagre Blommer  
Skal trives i dets Læ,  
Og Himlens Fugle sjunge  
Skal under Løvet Hang,  
Og Folkets Røster runge  
Med gammel nordisk Klang!

Hil Ham, som villig valgte  
At styre frie Mænd,  
Som holdt det Ord, han talte,  
Og Intet tog igjen!  
Hil hver en ædel Stemme,  
Som var hans Villies Tolk!  
Hil Friheden herbjemme!  
Hil Kongen og hans Folk!

3.

Velkommen, Folkets Foraarsdag,  
Med Frihedssolen oppe  
Og Millioner grønne Flag  
I Bøgeskovens Toppe!  
Du er en Grændse, der blev sat  
Imellem Trældoms Vinternat  
Og Manddoms Sommerdage.

Vor Frihed er endnu en Vaar,  
Der lover mer end yder,  
Hvori en Fremtidssæd vi saa'r,  
Men ej dens Frugter nyder;  
Og Mangen tabte Haab og Mod,  
Og sine Arme synke lod,  
Fordi han fandt kun Møje.

Og Solen varmer end ej rot,  
Og Nattefrosten lurker  
Paa Spirerne, der pippe spædt  
Af Markens nye Furer,  
Mens en ufrugtbar Hvirvelvind  
Koldt over Landet blæser ind  
Fra Sønden og fra Østen.

Men vi har Haab, og vi har Tro,  
Og vil ej trætte blive;  
Thi paa os selv det vil bero,  
Om Sæden Frugt skal give.  
Mod Trusel kjækt vi sætte Trods,  
Og Danmarks Konge staar med os,  
Og Gud vil skænke Lykke.

Velkommen derfor, Foraarsdag,  
Som endte Vintrens Mørkel  
Du bringe skal vor gode Sag  
Hvert Aar forøget Styrke!  
For Danmarks Land, for Folk og Drot  
Du varsler rigt, Du lover godt!  
Og vi skal Løftet holde!

### Den danske Bonde.

Den danske Bonde sad engang  
Som Herre paa sit Eje;  
Selvgiven Lov han lød, men Tvang  
Hav ej sin Hals lod neje;  
Han værgede som Kæmpe bold  
Sit Land og egen Bo mod Vold,  
Og løftede den Drot paa Skjold,  
Som Riget skulde raade.

Da kom en Tid, hvor Fogdens Pidsk  
Hans Ryg i Furer pløjed;  
Da Sult og Nød sad ved hans Disk,  
Og Trællesind ham bøjed;  
Da han sled Dagen hen i Ægt,  
Og Sløvhed lotted Aagots Vægt:  
De sidste Skud af denne Slægt  
Var dem, der løb fra Kjøge.

Thi sildig bredte Kundskabs Dag  
Sig over Nordens Lande:  
Da lysned det bag Bondens Tag,  
Da klarede hans Pande;